

Ха, ха, ха:

МАНГУПСКЕ
ПЕСМЕ

МОТО:

Пијани, будале и заљубљени
рађају се, живе и утиру
као деца.

СВА ПРАВА ПРИДЕЖАНА.

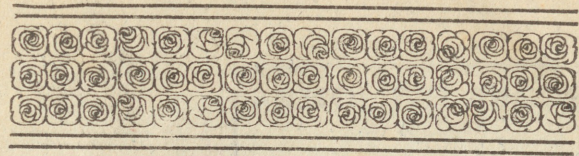
Накладник : Г. КОЗОМАРА.

1919.

Српска штампарија Ристе Секулића,
Тузла.

J.U. NARODNA I UNIVERZITETSKA
BIBLIOTEKA "DERVIŠ SUŠIĆ" TUZLA

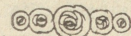

Ha, ha, ha:

MANGUPSKE PESME.

MOTO:

Pijani, budale i zaljubljeni ra-
gjaju se, žive i umiru kao djeca

SVA PRAVA PRIDRŽANA.

NAŘODNA BIBLIOTEKA
TUZLA

INV. BROJ 7820

R

821.163.41/.43(487.6)-1
KOZOMARAN. Mangupske

ČITALONICA
INV. 7820

Јуда из Кариота.

Ма да си ко нико
Ти волео Христа,
Савест твоја, Јудо,
Не остаде чиста.

Ваљда сам враг хтеде
Твоју судбу клету,
Да те свако презре
У часноме свету.

Увредио ти си
Свевишњега Бога,
Кад си срамно издо
Учитеља свога.

После тог си, Јудо,
Отишо Пилату,
Да му бациш за то
Добивену плату.

И онда си гласно
Као дете плакò,
Јер си твоје дело
Пожалио јако.

И после си одмах
Под вешала стао,

Не би ли са душе
Тако љагу спрао.

Ал вешала танка
Не могоше спасти
Ни најмањи део
Изгубљене части.

Твој поступак цео
До последњег трена
Доказује само,
Да си био жена.

* * *

Јер тако се често
Варају и жене,
Што би опет хтеле
Да буду поштене.

Очекивање.

Хватао се сумрак,
Кад сам прошао цесту
И чекао драгу
На скривену месту.

Осећо сам срце,
Како јако бије,
А она на време
Чак ни дошла није.

Зато, кад у врту
Све живо зашуће,
Пођох да је тражим
Код њезине куће.

И одједном свест ми
Поче да се губи

Кад угледах драгу
Где се с другим љуби.

Док сам вико: Више
Не верујем жени
Презирно је леђа —
Окрнула мени.

*

Истина је, да ме
Твоја геста вређа,
Али и то, да сам
Видео ти леђа.

Диоген.

Прави мудрац ти си,
Диогене, био
И одувек зато
Моме срцу мио.

Истину си у брк
Говорио сваком
И лавовском снагом
Борио се с мраком.

Кад краљ хтеде даром,
Да ти срце такне,
Ти зажеле, да се
Тек са сунца макне.

Као прави мудрац,
Попут какве луде,
Са свећом у руци
Тражио си људе.

Историци нама
Тек још увек крију,

Da si bio mangup
 Najveћи od свију.

*

Jer od њих је сваки
 Буре опробаво,
 А ти си шта више
 У њему и спавао.

U čamcu.

U čamcu su bila
 Sa tri kavalira
 I glas ti se zvonak
 Razlegao ko lira.

Na obali tada
 Stajao sam samac,
 Kad je prema meni
 Zaplovio čamac.

Sa veslom u ruci
 Mahala su divno
 I na mene stranca
 Pogledala kivno.

U bunilu nisam
 Ni svoj šešir skino,
 Samo jedan uzdah
 Iz grudi se vino.

I u društvu kad si
 Uz obalu stala,
 Ti me nisi, draga,
 Niti prepoznala.

Isto tako Petar
 Između njih trista

Prepoznao nije
 Raspetoga Hrista.

*

Tešeći se time
 Legla sam obrno
 I na dušak ljute
 Tri čokanja svrno.

Mangup.

Ja sam teškom mukom
 Rodio se davno
 I ko stari mangup
 Steko ime slavno.

Ljubio sam uvek
 Ono što je mlado
 I ako sam često
 Zbog ljubavi strado.

Oplakujuć sudbu
 Počeo sam piti,
 Jer u piću lakše
 Mogu suze liti.

Kad su noći divne
 Tog mangupa nema
 Koji bi ko kokoš
 Mogao da drema.

Zato i ja žurim
 Do prve mehane,
 Da ko deli Marko
 Svoje lečim rane.

Rumeniku pravu
I rakiju pijem
I celom se svetu
Iz trbuha smijem.

To potraje često
Sve do zore rane,
Kad u piću delim
Najljuće mejdane.

A kad kući dogjem,
Ne sme reč da kaže
Gazdarica moja,
Jer treba kuraže.

Da se sa mnom svagja,
Valjda nije luda,
Kad joj stan i 'nako
Plaćam preko suda.

Mirno stog u svoju
Zavučem se sobu,
Gde tišina vlada
Ko u hladnom grobu.

I tada me ne sme
Ni muha da smeta,
Kad blaženo snivam
O lepoti sveta.

*

Moj mangupski život
Kad hrgjavo sude,
Ja ne marim mnogo,
Jer poznajem ljude.

Tango.

Dade mi se jednom pogledati levo,
Urnebesni kihot gde nastao beše
I opazih tamo, što nisam ni snev'o
Moja draga tango sa mangupom pleše.

I granata da je raznela me živa,
Požalio ne bih života mi moga,
Da ne videh samo, kako vešto skriva
Poljupce, što prima od dragana svoga.

*

Kada sam je posle susreo na putu
I vidio njeno zamoreno lice,
Slutio sam cvetak zabačen u kutu,
Na kome su nekad zvrkutale ptice.

Књига.

Има једна књига,
У њој стране двије,
И мангупа нема
Што је чито није.

Јазија је чудна
И одвише лака
За учена исто
Као и за глупака.

Књига је дубока
Бар четврт аршина
И зато се чита
Помоћу дурбина.

Када на њу дурбин
Свој напериш добро

И само ћеш небо
Угледати, побро.

*

Први пута њу је
Отворити мука,
А касније може,
Да прождре и вука.

Брак.

У кавани седи
По читаве сате,
Где јој дуго време.
Кавалири крате.

Удала се давно
И тога се сећа,
Јер је од тог часа
пратисама срећа.

Љубав јој је увек
Најмилија тема,
Ради чега ваљда
Још ни деце нема.

Цигарете пуши
И савија редом,
Што оставља трага
На лицу јој бледом.

Слобода јој само
Импонира мушка,
Зато често плане
Ко запета пушка!

У свашта се меша,
Чак и у рог свира,
А постигне рекорд,
Када кокетира.

Цело друштво зине
И реч гута њену,
Док је драган пази
Ко рођену жену.

Може све да чини,
Што јој срцу годи,
Јер на ланцу мужа
Ко медведа води.

*

Над модерни брак је
На високој цени,
Јер и по два мужа
Дозвољава жени.

Правда.

Три је сата прошло,
Све околоспава,
Кад је пред каваном
Отпочела слава.

У веселом друштву
Расправа се води:
Која струка мора
Прву реч да води.

Да ли да судску води
Полицајна струка,
Расправити беше
То велика мука.

Политички фактор
Тврдокоран био,
Заступнику правде
Није попустио.

Зато овај правду
Да баш напред стави,
Противника штапом
Издиге по глави.

Од ударца штап се
На комаде скрши
И коначно оштра
Расправа се сврши.

*

На све стране сутра
Јавила је жица,
Да је правда једном
Била победница.

Vernost.

Ti mi reče, da me ljubiš
Ko zenicu oka svoga
I da ćeš mi biti verna
Sve do časa umrloga.

I tebi sam verovao,
Jer me ljubav silno pekla,
Dok si ti još isto veče
To i drugu mome rekla.

Kritičar.

Uveren sam u to,
A neću ni kriti,
Da kritičar dobar
Nije lako biti

Jer mesarskim nožem
Mora sve da para
I da kao dželat
Ruši i obara.

Mora uvek biti
Naduven ko žabac,
I u svome poslu
Ozbiljan ko vrabac.

Iznimno da bude
I duševni bogac,
Po žici da skače
Ko dresiran jopac.

U tugjemu oku
Da vidi i dlaku,
Dok u svome nesme
Da primeti šaku.

Nekulturni kažu,
Da on samo gnjavi
I zato ga često
Počešu po glavi

Ali tom se niko
Ne treba da čudi,
Jer kritiku znamo
Da ne trpe ljudi.

*

A njega čak u dnu
Kozijega roga
Ne smeta, da samog
Kritizira Boga.

Serenada.

Tri su noćna gosta
Pošla iz mehane,
Gde rakiju piše
Sve do zore rane.

Jedan od njih dragu
Voleo je jako,
Dok je drugi češće
Sa stolice skako.

Treći opet svet je
Prozirao ceo
I do kasne noći,
Grdio i kleo.

Kada su već bili
Na domaku gradu,
Odluče da dragoj
Prave serenadu.

Posrećući često
Već su stigli tamo
I od složne pesme
Vazduh se prolamo.

Javila se ona
Dražesna i mila,
Al ko da je svu noć
U postelji bdila.

I rekla im, posle
Pročerdane noći
Pod prozor joj nisu
Trebali ni doći.

Kad o jednoj dlaci
Tvoja ljubav visi,
Onda moje, draga,
Ti dostojna nisi.

*

To joj dragan reko
I okolo lupo,
Najzad se u pasjem
Teknetu okupo.

Гост.

За мој сто да руча,
Један гост је сео.
Кога сам на путу
Случајно тад срео.

Велика му глава,
Попут козјег меха,
Предметом је била
Свеопштега смеха.

На примедбе стог је
Узвраћао свима,
Према својој глави
Да и памет има.

И кад доби чорбу,
Пар часака прође,
Док порција њему
Већ и меса дође.

Ал његовом виком
Испуни се сала:
Порција је меса
И превише мала.

А келнер га нато
Дочека ко с брега
С претњом, да ће месо
Дићи испред њега

— Да ћеш месо дићи,
То је лако рећи,
Али да га дигнеш
Требаш бити већи. —

И када је ручо
Поче столом прести:
Платити бих хтео,
Да идем што јести.

*

У очи је нама
Упало тад свима,
Да наш гост спрам главе
Тек апетит има.

Љубав.

Виртуоз је на клавиру
Идеалан јако био,
И у своју он се страсно
Ученицу заљубио.

Сваког дана после школе
Шетао се с њом по граду,
Ни на уму није имо,
Да то чини за параду.

И када је време дошло,
Да и она школу сврши,
У главу му пала мисо,
Продрасуде да распрши.

И причо јој о љубави,
Која може вечна бити,
Само мора реч му дати,
Да га неће оставити.

Изјавила, да га воле
И да при том треба знати,
Пре нек своме стигне двору,
Да не може речи дати.

Растали се и времена
Наступила много гора.
Јер већ дуго није било
Од ње жељног одговора.

Када ју је подсетио,
На велике јаде своје,
Она му је одвратила:
— Још сведоџбе нема моје. —

*

Сведоџбу сам већ примила,
По дужности на њој хвала
И сад свирам „Misere e“
Љубави, што беше цвала.

Пушач.

Кад за столом седи,
Не дају му мира,
Јер ужива сваки,
Кад га мало дира.

Он воле да узме
Позу кавалира,
Ма да често нема
Код себе филира.

Ал зато је срећа
Презише му слепа,
Јер цео дан пуши —
Ал из туђег цѣпа.

Чим кога упозна,
Око њег се мота,
Да му даде једну
Цигару да смота.

Сваки пушач прибор
За пушење носи,
Док он све то мора
Од других да проси.

Од једног духана,
Од другог папира,
Јер не воле свашта,
Па мора да бира.

И кад цигар смота,
Терет му се свали,
Само што га чиме
Нема да запали.

*

За пушење кажу
— А реч није пуста —
Од прибора свега
Има само уста.

Orkestar.

Molio sam jednom dragu
Da mi nešto lepo svira,
A ona mi hladno reče,
Da ne može bez nokšira.

*

Verovaću tebi, draga,
Muzikalna da si dama,
Tek molim te, da se u tom
Produciraš kad si sama.

Niko.

Kao mangup nije
Na titule viko
I obično zato
Svi ga zovu Niko.

Po ceo dan sedi,
Svoju gidu pije
I za druge stvari
Ni brige ga nije.

Što popije — kažu —
Potekla bi reka
I za jelo nema
Pogotovo teka.

Zato često kaže,
Kada jelo kuša,
Da ne može jesti,
Al piti m' i duša.

Mehandžija već je
Od starog zanata

I s gostima pije
Do zadnjega sata.

Od para on kusur
Nevole da vraća,
Jer kod njega, kaže,
Okruglo se plaća.

Debeo i težak
poput morskog kita
Za plaćanje često
Ne vole da pita.

I u glavi svojoj
Ne može da shvaća,
Zašto čovek mora
Svaki dan da plaća.

Fijakerom samo
Čak i ribu peca
I svaki dan sanja
Makovskoga keca.

Drugarica s njim se
Zato hvali Ruža,
Da boljega nije
Mogla naći muža.

Samo, kad ogluvi
Od njezine vike,
On se tada seti
I maloga Nike.

Stoga ona hesna
Započne da kune
— Besramniče! — kaže
I na njega pljune.

Al on dalje sedi
I tek ko za šalu
Dovikne joj: ženo
Goni ti budalu.

*

On pije i onda,
Kada drugi poste
Jer spada u svoje
Najstalnije goste.

Što ko voli.

Pesnik voli zvezde,
Što na nebu sjaju,
A lugjaci štence
Što na mesec laju.

Žena voli šešir,
Al po novoj modi,
A muž da još jednom
Živi u slobodi.

Škrtice u svetu
Vole samo novac,
A kad neko laže
Pitaj, je li lovac.

Lopovu je svaka
Druga reč poštenje,
A glupak tek svoje
Uvažuje mnjenje.

Momak voli curu,
Pa je zato tuče,
Ona voli njega,
Pa ga za nos vuče.

Pošten čovek često
Dve zastupa strane,
A zločinci vole
Da nevinost brane.

Slobodna je mis'o
Moja stalna želja,
A ko drukče misli,
Trebā da se strelja.

Šverceri su uvek
Patrioti pravi
Zato se i svaki
Izvoznicom bavi.

*

Svi ovi u jednom
Slažu se po svema,
Jer svak vole ono,
Što u njega nema.

На корзу.

Гледао сам корзом,
Светина куд ходи,
Док кавалир сваки
Своју даму води.

И поворка кад је
Постала већ ређа,
Спазио сам једну
Госпођицу с леђа.

У прозиран костим
Била обучена
И облик сам тела
Проматрао њена.

Признати вам морам,
Да сам прввг трена,
Сам у себи реко:
Баш је дивна жена.

За опроштај „з Богом“
Викнем друштву своме
И на брзу руку
Упознам се с њоме.

Кад за чудо нос је
У девојке младе
Стајао на лицу
Попут сафаладе.

*

Ако хоћеш срца,
Да излечиш ране,
Свој идеал гледај
И са друге стране.

Магарац.

Ма да скромно живиш
Усред светог града,
Твоје племе славно
Мученички страда.

Ал тешиш се тиме,
Кад ти криво чине,
Да се своје злобне
Не плашиш судбине.

Зато залуд човек
Гони те и мучи
И батином хоће,
Да памети учи.

Да памети имаш
То у причи оста
Јер преко твог ђаче
Мора прећи моста.

Кад те многи туче,
Ма да ти не прија,
Ти пркосно њачеш:
Нешто вредим и-ја.
Музикалан да си,
То сви добро знаду,
Зато вучеш бубањ
За сваку параду.

Чувени твој прадјед
У част рода свога,
На себи је дрљо
И самога Бога.

А изнимно други
Твој је прадјед трко
Између два сена
И од глади црко.

Ко мангупу старом
Дресура се гади
Јер нећеш да с тобом
Што ко хоће ради.

*

Вређају те зато,
Јер рђаво срде,
Кад именом твојим
Називају људе.

Невиност.

Осамљени увек
Били су њих двоје,
Па их међу луце
Почеше да броје.

Он је био висок
И носио браду,
Док је она својски
Трошила помаду.

Лице јој је зато
Било као ружа
И ако је трипут
Променила мужа.

И реко јој, љубав
Да одавно крије,
Зато нек му женом
Буде чим што прије.

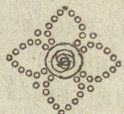
А нек зна још и то,
Да је невин био,
На груди се женске
Није никад свио.

Смејала се она
Тог истог трену
И рекла му, да је
Већ искусна жена.

С неискусним брака
Да склопити неће,
Јер у таквом браку
Зна, да нема среће.

Са свирањем људи
Не смију да штеде,
Исвиране гусле
Много више вреде.

Publika.

Publika je naša
Radoznala jako,
Samo je umeće
Ne zanima svako.

Kad su jednom glumci
U goste joj došli,
Zahvaljujuć Bogu
Dobro su i prošli.

Igrali su redom
Sve komade razne
Dok su napred bile
Sedalice prazne.

I najzad je svaki
Osto bez kaputa,
Drukče nije mogo
Nastaviti puta.

Igra pravog glumca,
Koji za nju živi,

Tu publiku nije
Mogla da zadivi.

*

Al zato je listom
Poletela strancu,
Što je skoro igro
S medvedom na lancu.

Kavalir.

Na pešćanom morskome žalu
Željenog je našla mira
Lepuška bleda dama
Uz mangupa kavalira.

Prvi put joj izjavio,
Neizmerno da je voli
I da bude konac svemu
Još i ruku njenu moli.

Duvao je vetar jako
I talase dizo mora,
A kavalir na svom mestu
Čekao je odgovora.

Najedanput sve se smiri
Kada besan vetar zviznu
I u more blede dami
Novi šešir s glave skliznu.

Zaplakala ona gorko
I u pomoć dragog zvala,
A za revanš svoju ljubav
I ruku mu obećala.

*

Slušala je, kako more
Svoj demonski koncert svira;
Lepuškaista bleđa dama,
Ali bez svog kavalira.

Raison.

U jednome društvu,
Kad je palo veče,
Pretplatu sam skupljo,
Pa mi jedan reče:

„Kada vidim robu
I pare ću dati,
Jer svoj rezon moram
Ko trgovac znati.

I jer danas robe
Ima svake vrste,
To kroz moje prije
Mora proći prste.“

*

„Moja roba, znanče,
Posebne je vrste,
I za stalno za nju
Ti i nemaš prste.“

На купању.

Од сунца ти кожа
Постала је црна,
Ал си зато драга
Лагана ко срна.

Удови ти доњи
Јако развијени

И костимом кратким
Слабо увијени.

Стог сам гледо често
Твоја бедра нага
И сваког ме пута
Издавала снага.

Кад смо једном зашли
У море дубоко,
Твоје ме је посве
Омамило око.

*

Изјавим ти љубав
И онога трена
Сазнам, да си давно
Већ удата жена.

....
....

Слом.

Једном је то било
За светскога рата,
Кад су зверству била
Отворена врата.

Невини су многу
Прогоњени људи,
Јер је правди хтело
Насиље да суди.

Ушао сам тада
У посао један,
Где господар беше
Имућан и вредан.

И док је он неку
Робу стовараво,
Новине сам стојећ
Мало прегледаво.

Кад случајно спази,
Да сам нешто чито,
Гледајући у ме
Рече набустио:

Од власти ми когод
Нећу да замера,
Што се у дућану
Политика тера.

И новине одмах
Нек се у цеп справе,
Да не дођем и ја
С ону страну браве.

За слома му храброст
Беше много већа
Јер је посто чланом
Народнога већа.

*

Кад се каква река
У поплаву слива,
Обично се каже,
Да и ђубре плива.

Карамбол.

Кад сам једном с тобом, драга,
С вечери на шетњи био,
Онда сам те тако слатко
На растанку пољубио.

Ти ми ниси ништа рекла,
Умиљато моје луче,
Само што сам добро чуо,
Један шамар како пуче.

*

Мислиш ваљда, да се љутим
Што умало не би крви,
О вараш се, чедо моје,
Јер то није шамар први.

Pretplatnik.

U radnju sam jednu
Zbog pretplate došo
I čučete odmah,
Kako sam tu prošo.

Ponudi mi znanac,
Da smotam cigaru
Pričajući neku
Pripovetku staru.

Kada svrši i to,
Da mi skine brigu,
Reče, da je čuo,
Da izdajem knjigu.

Zato hoće i on,
Da pretplatu dade,
Jer ko stari znanac
Svoju dužnost znade.

Kad pretplatu dade
Nagje knjigu svoju,
Što pobudi jako
Radoznanost moju.

Pretplate mi u svem
Dade deset kruna,
A ja njemu šeset
Od starog računa.

Na odru.

Sad na odru ležiš
Hladna kao stena,
Moja draga, nekad
Najlepša od žena.

Kavaliri mnogi
Ljubili ti čelo
Privlačeći strasno
Tvoje vito telo.

Drhtale su tvoje
Usne od milina,
A sada već suhe
Kore od jasmína.

Istrošenom srcu
Što više ne žudi
Mnogi su i mnogi
Robovali ljudi.

Zapaljene sveće
Oko tebe stoje;
Na uvelom licu
Već se muhe roje.

Zadah tvojih grudi
Miriso je duši,
Dok u grlu sada
Zastaje i guši.

Noge tvoje, draga
Ovalne i pune
Nahraniće skoro
Mnoge milijune.

*

Ljudi, koje tvoja
Opajaše sreća,
Sada vide kitu
Izgazhenog cveća.

Sokrat.

U smokvinu hladu
Ležao je Sokrat,
Svojim umom prvi
Grčki aristokrat.

I mudrosti prave
Pričao je čare,
Ne mareći mnogo
Za šablone stare.

Smatrao se nije
Od drugih već,
— Znam da ništa neznam —
Običavo reći.

Nauku mu jednu
Slušali su ljudi,
Dok su drugi hteli,
Da se na smrt sudi.

I strpan u zatvor
Bude mudrac stari,
Jer naukom tobož
Mlagjariju kviri.

Kao suci mnogi
Bili su mu slani,
Ali on se nije
Hteo ni da brani.

Nego je na pravo
Udivljenje naše
Iskapio otrov
Iz prepune čaše.

Tako svrši život,
Što je baco senu,
Jer je imo pravu
Aspidu za ženu.

*

Voleo je zato
I u smrt da krene,
Samo da ne živi
Pokraj svoje žene.

У кину.

Међу свима, што су били
У првоне горе спрату
Седела је једна дама
С медаљоном на свом врату.

Сувишно је спомињати,
Да је била врло лепа
И многоме да је госту
Стало срце, да се цепа.

Упаљено светло беше,
Јер почео комад није,
Кад леп младић њу запита,
Да ли крај ње сести смије.

Климнула је она главом
И кавалир сретан сео,
Нашто се је између њих
И разговор запоео.

Наједном се свјетло згаси,
Јер већ први чин се даје
И у тами ја назревах
Прве слатке загрљаје.

Први чин се завршио
И светлост је опет била,
А дама се на свом месту
Необично црвенила.

И за време другог чина
Понови се оно исто,
Док у првом горе спрату
Није нови сјај заблисто.

*

На своме још старом месту
Седела је дама она,
Ал нестало кавалира
И њезина медаљона.

Баксуз.

Баксузи су љиди
Сви из једне вреће,
Јер имају свега,
Ал немају среће.

Зато, кад их стретнеш
Опанке притежи
И далеко од њих
Сто корака бежи.

За кумове деци,
Кад позову многе,
Обе леве деци
Израшће тад ноге.

Још ако је баксуз
Бабица по моди,
Дете умре пре чак,
Него што се роди,

И из реке воде
Ако баксуз сркне,
Риба се на леђа
Изврне и цркне.

И још кад ти кибиц
Код карата буде,
Изгубићеш, веруј,
Све до задње шкуде.

Те невоље једном
Кад те буду стигле,
У два цепа одмах
Стрпај двије цигле.

Јер иначе путом
Погибељ ти прети,
Да ће те још најзад
И ветар однети.

Прича се, да баксуз
Ловио је један
И из лова увек
Враћао се бедан.

Стог му знанац зеца
За плот свезо нешто,

Не би л' баксуз тако
Убио бар нешто.

И кад пуче пушка
Конопац пресече
И зец оног часа
У шуму утече.

*

Да је баксуз био
При стварању света,
Свима би се напред
Окренула пета.

Rendez-vous.

У прољећу бесмо
Ми у врту скупа
Кад је рана ружа
Почела да пупа.

Тада смо и љубав
Једно другом рекли,
Нашто попут реке
Пољупци су текли.

И у часу среће
— Јух за име Бога —
Теби је наједном
Уганула нога.

Ципелицу доље
На земљу сам вргну
И ножицу малу
Два три пута тргну.

*

Више дошо нисам,
Зато се не срди,
Јер ти нога мала
И одвише смрди.

Baba.

Do života krajnjeg
Dospela si ruba
I ostala, babo,
Bez ijednog zuba.

U očima tvojim
Sad još suza ima,
Zbog čega si nama
Dotužila svima.

I po samom broju
Doživelih leta
Već odavno ti si
Za onoga sveta.

Stog si zalud bila
Mirisavo cveće,
Kad te više niko
Mirisati neće.

Jer si samo bomba
Zagušljiva plina,
A jezik ti trči
Poput prazna mlina.

*

Ko angjeo s neba
Ti si bila blaga,
A sada si grdja
Od samoga vraga.

Kupaće gaće.

Ustao sam nešto
Oko deset sati
I našao šjora,
Da mi gaće vrati.

Moje nove gaće
Ukusne su boje
I mnogi mi reče,
Da mi divno stoje.

I kad sam ih imo,
Pošo sam do mesta,
Gde se kupu ljudi
Svaki dan do dvesta.

Megju njima beše
Tu i moja slatka,
Što plivaše vešto
Kao mala patka.

I kabinu za se
Kad sam naći hteo,
Na kamenu morskome
Baš sam nju tad sreo.

I reč nam je bila
Obadvoma ista,
Da arija nije
Ko obično čista.

Još umalo, pa bih
Zakleo se Bogom,
Da sam moro negde
Ugaziti nogom.

No gaće su moje
Baš u tome trenu
Razmotane bile
Dolje na kamenu.

I sličan sam bio
Zastrašenom zecu,
Kad mesto njih videh
Pelene za decu.

Da su barem čiste,
Ni po moje štete,
Nego ih baš skoro
Ukaljalo dete.

I zbog toga eto
— Što su lude žene —
Bez reči je šjora
Ostavila mene

*

Misli, imam dete
I zato zašuće
Ne pitajuć, je l' to
Uopšte moguće.

Nos.

Kada bi se časnog
Držala načela,
Muha ne bi nosa
Ni gledati smela.

Ier je nos oduvek
Gospodskoga soja,
Ma da mu je često
Nemoderna boja.

I da njega nije,
To znadu i deca,
Kuja ne bi nikad
Ulovila zeca.

Kad pogadjaš štogod
Pametno i vešto,
Kaže se, da gadjaš
Ko nosom u nešto.

A ima i puška,
U grlu joj rosa,
Kad u petu puca,
Gadja usred nosa.

Ali kad ga kleta
Hunjavica snagje,
Tad izgleda poput
Zamrznute ladje.

A kad vidiš ljude
I ne pitaj što su,
Jer ih možeš lako
Poznati po nosu.

U jednoga nos je
K'o paprika crven,
U drugoga opet
Modar i natrven.

Ne poznaje prvi,
Što su svetske boli,
Jer uz čašu često
I Bogu se moli.

A drugi, kad padne
Usred kakvog sosa,

Triumfira uvek
Razbijena nosa.

Gospodska krv teče
U onoga muža,
Kome je nos puket
Rascvetalih ruža.

A kada je kome
Kukast poput kljuna,
Taj ne radi ništa
Bez svoga računa.

Po legjima bolje
Da te neko tuče,
Neg vlastita žena
Da te za nos vuče.

*

Za čoveka svakog
Bogata il' bosa,
Glavno je da uvek
Bude dobra nosa

Самоубијство.

Вољело се двоје младих
Већ одуљи низ година,
Па су често китили се
Миришавом китом крина.

Родитељи бранили јој
То је био удес худи,
Док је драган од љубави
Почео већ и да луди.

Једног дана на састанку
Посве хладно драга рече,

Родитељско миловање
Да је за њу много прече.

Његово се срце стегло
Од те нове још несреће,
Па одлучно изјави јој,
Да живети више неће.

И она ће трагедије
Његове тад сведок бити,
И да ником ту не смета
У свој стан се иде скрити.

Док је трчо у стан горе
Једнако је драга стала
И када је пуцањ чула
Грохотом се насмијала.

*

Ал на прозор зачуле се
Заљубљеног речи роба:
Још убијство није драга
Него само главна проба.

Свирач.

Сед ја као овца
Одавно за гроба,
Изгледа ко јунак
Из косовског доба.

Ма да му је шесет
Прохујало љета,
Срце му је свеже
Попут росног цвета.

И кад виолине
Задрхће му струна,
Дрма се и жезло
И краљевска круна.

И још кад запева
Севдалија стари,
Од дерта се тешког
Пропију бећари.

Песма му је силна
И ко пламен жарка,
Њу је пево Милош,
Да успава Марка.

Из прошлости давне
И порекло води,
Зато многи кажу,
Да није у моди.

Али зато, старче,
Ти много не мари,
Јер песма ко и ти
Не може да стари.

*

И свакоме она
Не може да годи,
Јер за песму човек
Мора да се роди.

Валцер.

На забави коло
Започело рано
И друштво је било
Нарочито звано.

Прекрасне су даме,
Што је увек главно,
Ал зато се свака
Побринула давно.

И дошо је валцер,
Кад мораше даме,
Да играче себи
Изаберу саме.

И узгред речено,
Свима беше жао,
Што је пар ту један
Ловорике брао.

То је дама, што је
Вољела да бира,
Плавога младића
Господских манира.

И музика кад је
Почела да свира,
Та је дама дошла
По свог кавалира.

И наједном поглед
На њих је свих пао,
Кад је дама болно
Узвикнула : јао.

*

Несретној је дами
— Што му беше жао —
На курије око
Њен кавалир стао.

Žena.

Šta je žena? — Svima
Nameće se tema,
Na koju još niko
Odgovora nema.

To stvorenje čudno
Bog za kaznu dade,
Da čoveku samo
Umnožava jade.

Ona je, da počnem
Od prvoga kraja,
Navukla Adama
Da ode iz raja.

I u zamci svojoj
Ljude drži ona
Ko u mreži pauk
Mlada škorpiona.

Za života čovek
Mora da je straži,
Jer njeno je biće
Stvoreno iz laži.

Pakost joj i zloba
Našu dušu mori,
Stoga Bog čoveka,
A nju gjavo stvori.

*

Pokajo se Adam,
Što se žene primo,
Jer da je ta dobra
I Bog bi je imo.

U kupeu.

U kupeu jednom
Spazio sam damu
na sreću moju
Zateko je samu.

Blondinka je bila
Povisoka stasa,
U govoru jako
Umiljata glasa.

Kad je znak mi dala,
Kraj nje sam tad seo
I na ruku celov
Spustio joj vreo.

Branila se nije
Ni najmanje mila,
Već uskoro još se
I na grud mi svila.

I najlepše kada
Sanjasmo na klupi,
Iznenada neko
Na vratima lupi.

I bitanga jedna
Izdere se na me,
U odir ovaj
Smiju samo dame.

*

Ne sećam se, da l' su
Nosile me vile;
Tek su moje noge
I prebrze bile.

Noge.

Svojom nogom čovek
Satre mnogu žabu,
A neki šta više
Ode i na čabu.

Kad trebaju one
Vrede čistog zlata,
Pogotovo kad te
Najure na vrata.

I gled'o sam nogu
U novije doba,
Cipela joj poput
Dečijega groba.

I kad neko hoće,
Da ti kapu kroji,
Nogom ga odzada
Da sve zvezde broji.

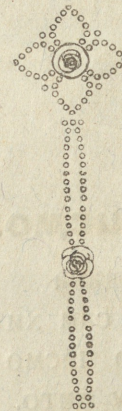
Al ako je jači,
Ništa mu ne reci,
Nego smesta vatri
Tabane pripeci.

Jedina im mana
Kurije je oko
I što ljetu često
Mirišu žestoko.

Zato, kad sam jednom
Svoje noge prao,
Zamalo da nisam
I u nesvest pao.

*

Što mirišu noge,
To je čak i nužno,
Jer imadu one
I poreklo ružno.

Писмо.

Неколико дана
На пошту сам хито
И за једно писмо
Поштарицу пито.

Сваки пут ми рече
Да још ништа нема,
На што ме је чудна
Спопадала трема.

Кад сам једном касно
Ја на пошту стиго,
Подворник је био
Моје писмо диго.

И тада сам био
На великој муци,
Док сам своје писмо
Имао у руци.

У њему је мени
Поручила драга,
Са љубави својом
Да идем без трага.

*

Стог на срце туга
Није ми се свила,
Јер си драга превећ
Неписмена била.

Певач.

Човјечуљак тежак
Око триест кила
Ал к'о соло певач
Оперна је сила.

И ма да изгледа
Мршав попут трса,
Хвали се, да има
Чак двострука прса.

И кад буде наде
Ма најмањи трачак
Да добије нешто,
Свије се ко мачак.

Кад покладе дођу,
Не треба му маске;
Док у глави фале
Више од две даске.

И томе се нико
Не треба да смије,
Што он пева само
За банице двије.
*

Уз пчетак песме,
Чућеш брзо конач,
Иначе он пева
К'о разбијен лонац.

Променада.

Кад сам шето, драга,
Испред твога двора
Гледала си мило
Озгор са прозора.

Да ме љубиш и то
Одавна сам знао,
Па сам један целов
За другим ти слао.

Док твој језик слушах
Како мило збори
Мушки глас одједном
Однеле се створи.

У том часу бсље
Ја отворим очи
И спазим, гдје један
Иза тебе скочи.

За руке те узе
И привуче себи,
А мени у души
Нешто се ко преби.
*

Зато време, док си
Мене за нос вукла,
Ја сам чеко другу
Док се је обукла.

Recept.

Kad sam srca žedna
Ne gine mi jedna,
A kad sparim dvije
I brk mi se smije.

Čaša uvek treća
Na četvrtu seća
I nju srce čeka
Kao malo leka.

Kad popijem petu,
Tada zbogom svetu
I dok tren zažmirim
Već i šestu smirim.

Oko sebe gledam
Da namirim sedam
I kad osmu kresnem
Práznu o pod tresuem.

Devetu još čašu
 Nazdravljam birtašu,
 Dok deseta puna
 Pije bez računa.

Noć.

K'o najlepša cura
 Mom si srcu draga
 O ti noći divna,
 Bezsnena i blaga.
 U tvom plašu lutam
 K'o muva bez glave,
 Kad te samo pjanci
 I lujaci slave.
 Dok sam lut'o tako,
 Namignu mi sreća,
 I opazim prozor,
 Gde još gori sveća.
 Ne časeći časa
 Provirim na vrata
 I ugledam dva tri
 Već pokisla brata.
 Sedeći za stolom
 Blaženo se smeju
 I umorne žile
 Šljivovićom greju.

Za ovakim društvom
 Velikog mi neba,
 Žudio sam uvek
 K'o za koronu leba.

I kada već šešir
 Svoj smestih na klupi,
 Preda me Golijat
 Neki tada stupi:

— Gospodar sam ovde
 Ja u ovoj kući,
 Nepozvani gosti
 Mogu se izvući.

Borba, rekoh, kad je
 I kod sitnih mrava,
 Tek nepozvan vojnik
 Ima neka prava.

No u to već mazgov
 Diže svoju šaku
 I moja se mudrost
 Izgubi u mraku.

*

Ne vredi ti pamet,
 Gde caruje šaka,
 Ni najbolji razlog
 Za svakog glupaka.

Pod prozorom.

Pošao sam dragoj
S gitarom u ruci,
Kad su petla prvi
Odjeknuli zvuci.

I na stablo jedno
Pod prozorom njenim
Popeo sam se s planom
Dobro zamišljenim.

I kada sam sretno
Na ogranak seo,
Uz pratnju sam dragoj
Sevdalinke pevo.

Pevajući redom
Sve, što ona voli,
Začudih se, kad me
Nekom vodom poli.

*

Sećam se, kad nisam
Sve zbog tebe, uštvo,
Za dva dana smeo
U pristojno društvo.

Trobeg.

Jedna dobra firma
Za mangupe stare
I ujedno škola
Za mlade bećare.

To je firma Trobeg,
Koji svaki znade,
Jer odavno s njome
Svi mangupi rade.

Roba mu je prava
Šljivovica ljuta,
Koji piješ sudba,
Kad te goni kruta.

Još kakva je meta,
Grah kivan na mesu,
Kad ga mnogo jedeš,
Trbusi se tresu.

I s večeri zato
Već u prve sate
Videćeš, gde kod njeg
Mangupi se jate.

Izmegju njih jedan
Kao oroz peva
I kada ga slušaš,
Zaboje te creva.

Drugi je feš momak,
Oko triest ljeta,
A drži se uvek
Ko stara koketa.

Zamišljen je treći
Ko da pravdu kroji

Ili bajne zvezde
 Na prste da broji.
 U četvrtom centa
 Pa se samo smije
 I oduvek seda
 Na stolice dvije.
 Peti svaku reč tek,
 Što ko reče soli,
 A kraj toga jako
 I bureka voli.
 Šestome je princip,
 Da pića ne štedi,
 Jer već čovek trezan
 Za njega ne vredi.
 Sedmi mangup u se
 Kao u meh toči
 I zato po danu
 Ne otvara oči.
 A kakav je osmi,
 Njemu premca nema,
 Jer po deset noći
 Nikad ne zadrema.
 Najbolje i vino
 Znade da pretače
 I kada je pijan
 Ko magarac njače.

Deveti je drug mu,
 Po imenu brko,
 Za opkladu taj bi
 I bure posrko.
 Deseti je Trobeg,
 Što grah onaj vari
 I više put sviju
 Zdravo nasamari.
 Jedanesti ima
 Govorničkog dara
 Ko student od punih
 Triest semestara.
 Dvanaesti, kad se
 Već uhvati gužva,
 Saleva tad u se
 Ko cegjena spužva.
 Trinaesti na stolu
 Vrti se ko čigra
 I na nozi poput
 Balerine igra.
 Četrnaesti pijan
 Čašama se kuca
 I kad nešto jede
 Onda mu se štuca.
 Petnaesti katkad
 Očima zažmiri

I ko stari sudac
Zavagjene miri.

Šesnesti izmili
Poput noćnog kukca,
Kad je negde celog
Već pojeo tukca.

*

U kasno se doba
Razilazi svita,
Dok napamet nešto
Svaki za se čita.

У затвору.

Умукли су звуци сетне мандолине
И кораци људи убрзана хода,
Док вечерњи сумрак попут пелерине
Скривао је груди небескога свода.

*

Јавио се стражар,
Што вечно ромори,
Досадан и глупав
Као коњска муха,
Електрична лампа
Престала да гори
И овладо режим
Стеница и буха.

Ову књигу посвећујем свима онима, који
су случајно — вољом других људи — за-
лутали на ову планету, која се зове земља
и на њој се осећају као непозвани гости.

Ха, Ха, Ха!

Čitaonica

821.163.41/.43(497.6)-1

KOZOMARA N.

Mangupske

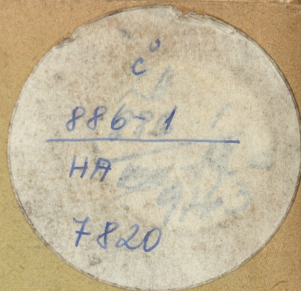
821.163.41/.43(497.6)-1

0007820

MB "DERVIŠ SUŠIĆ"

COBISS ©

J.U. NARODNA I UNIVERZITETSKA
BIBLIOTEKA "DERVIŠ SUŠIĆ" TUZLA